

ΕΝ ΟΨΕΙ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Ο Παύλος Παλαιολόγος (1895 -1984) και ο Φωκίων Δημητριάδης (1894 -1977) υπήρξαν για πολλές δεκαετίες, του προηγούμενου αιώνα από τους πλέον "πετυχημένους" χρονογράφους και σκιτσογράφους αντίστοιχα. Από το πλούσιο αρχειακό υλικό εφημερίδων, περιοδικών και άλλων εγγράφων που διατηρούσε και μας κατέλειπε στο πατρικό μας στο Παλαιοχώρι Χαλκιδικής ο αείμνηστος πατέρας μας Γεώργιος Αθ. Σιώκος (1914-2008) επιλέγω και μοιράζομαι μαζί σας με την άδεια σας ενόψει Χριστουγέννων ένα κείμενο και ένα σκίτσο των παραπάνω ονομαστών δημοσιογράφου και σκιτσογράφου, τα οποία, παρότι γράφτηκαν το Δεκέμβριο του 1947, διατηρούν πράγματι και σήμερα την επικαιρότητα τους.

Καλά και ευλογημένα Χριστούγεννα, ευτυχισμένος ο Νέος Χρόνος 2019.

Απόστολος Γ. Σιώκος

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ

Ένα λίκνο, ένα δρέφος, ή μητέρα που σκύβει άπαντα του, οι άγγελοι που ψάλλουν το «έπι γής ειρήνη». Πώς θέλετε να σας το πούν πιο καθαρά; Το μήνυμα που εκπέμπει η Βηθλεέμ για να διαλαλήσει στην Οικουμένη ότι στο παιδί και στη γυναίκα θα θεμελιωθεί η ειρήνη του συμπαντος κόσμου. Πανανθρώπινο όνειρο και τότε όπως και τώρα. Τίποτα δεν όνειρεύτηκε ο άνθρωπος τόσο όσο την ειρήνη. Και τότε δε δρέθηκε τόσο καθαρά απ' αυτήν όσο σήμερα.

Είκοσι αιώνες από τότε που αντήχησε το «ειρήνη υμίν» και το «άγαπατε αλλήλους» και η ειρήνη δεν είναι παρά το σύνθετο διάλειμμα των πολέμων. Έλειψε η ειρήνη από τα έθνη, αλλά έλειψε και από τα άτομα. Έχασε ο καθένας μας από μέσα του την ειρήνη του. Αμελήσαμε πολύ την ήθικη μας κόσμο και καταπονησμένοι μέσα στη θάλασσα των υλικών αγαθών, θυσιάζοντας τα πάντα στα άπιαστα, στα μετρημένα και στα ζυγισμένα, με τα μάτια φλογισμένα από τον πόθο για την απόκτησή τους, έδωσαμε σ' αυτά αξία μεγαλύτερη από εκείνη που έχουν και κάναμε πιο σκληρούς τους κατόχους των και πιο σκληρή τη ζωή των μαζών που τα στερούνται.

Δίχως ήθικη αντίληψη για τη ζωή. Απόλυτη άνοσοροπία στις κοινωνίες και στους λαούς. Σ' ένα τέτοιο κλίμα τραχύ πώς ν' άνθιξη άνθος υελικατό σαν την ειρήνη;

Και φθάσαμε σήμερα, 1947 χρόνια ύστερα από την γέννηση εκείνου που ήταν η ενσάρκωση της ειρήνης και της αγάπης, φθάσαμε στο σημείο να είναι ζωσμένη από

ένημερωμένοι από τις έκπομπές του ραδιοφώνων των, θα ξεκινούσαν με τόσο πολυτίμητα δώρα στις άποσκευές για να έκτεθούν στους κινδύνους της διαρπαγής σε μία περιοχή επαναστατημένη.

Στους κακούς αυτούς καιρούς δεν έμεινε στον πλανήτη μας ούτε ο λίγος χώρος που χρειάζεται για να στηθεί το λίκνο ενός Ειρηνοποιοού. Ούτε θα μείνη ο χώρος αυτός, όσο δεν προσέχουμε το μήνυμα της Βηθλεέμ, για να σταθούμε ευλαβικά εμπρός στο θείο συμπλεγμα του παιδιού και της μητέρας—

τις φλόγες κι' αυτή η ιδιαίτερη πατρίδα του Θεανθρώπου.

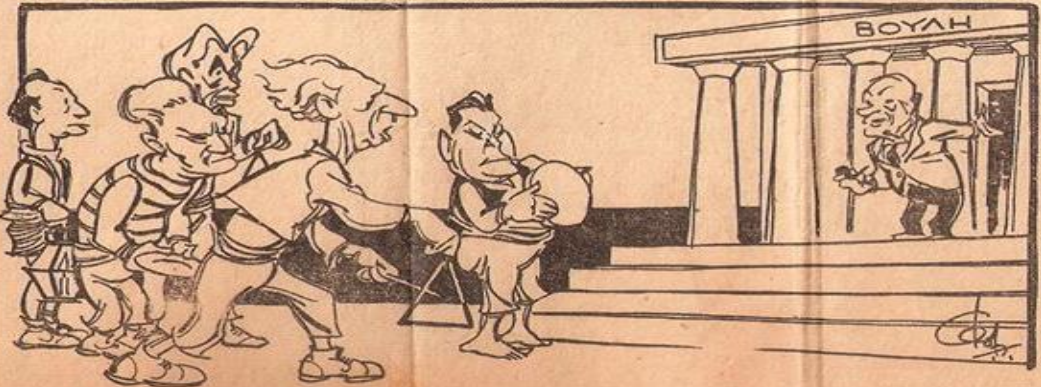
Σέβτομαι, αλήθεια — για να το γυρίσουμε λίγο και στις χρονογραφικές παραδοξολογίες — τί θα γινόταν αν θέλημα Κυρίου ήταν σαν άποψε τη νύχτα να καταληφθή η Θεοτόκος στον κάμπο της Γαλιλαίας από τις ώδινες του τοκετού; Έβραίοι και Άραβες, με τα όπλα στο χέρι θα διεκδικούσαν το σταυλό της Βηθλεέμ, και ούτε οι άγγελοι θα ζευτουόσαν στους αόρατους, ούτε τα σουραύλια των ποιμένων θ' άκούονταν, ούτε οι Μάγοι, ένημερωμένοι από τις έκπομπές του ραδιοφώνων των, θα ξεκινούσαν με τόσο πολυτίμητα δώρα στις άποσκευές για να έκτεθούν στους κινδύνους της διαρπαγής σε μία περιοχή επαναστατημένη.

Στους κακούς αυτούς καιρούς δεν έμεινε στον πλανήτη μας ούτε ο λίγος χώρος που χρειάζεται για να στηθεί το λίκνο ενός Ειρηνοποιοού. Ούτε θα μείνη ο χώρος αυτός, όσο δεν προσέχουμε το μήνυμα της Βηθλεέμ, για να σταθούμε ευλαβικά εμπρός στο θείο συμπλεγμα του παιδιού και της μητέρας—

του όποιουδήποτε παιδιού και της οποιασδήποτε μητέρας και, άγαθοί σαν το παιδί, τρυφεροί σαν τη Μάννα να άνοκηρύξουμε τους δυο αυτούς παραγόντας της ζωής όδηγούς και ρυθμιστές των τυχών μας. Τα νιάτα και τη γυναίκα.

Αιώνες αιώνων τώρα η άνδρική ώριμότης κυβερνά τη σφαίρα μας. Και τα προκόψαμε. Άν καλούσα με και τη γυναίκα στη διακυβέρνηση των λαών. Τη γυναίκα — μητέρα, με το έμβρυο στα σπλάχνα, με το νήπιο στο λίκνο... Άν καλούσαμε τα νιάτα, με τη δίψα της ζωής, γιατί νεόβγαλτα καθώς είναι στους δρόμους της, δεν την έχουν γνωρίσει και δεν την έχουν χορτάσει... Δε θα θρίσκονταν χέρια μητέρας που να υπογράφουν ένα διάταγμα επιστρατεύσεως, ούτε στόμα παλληκαριού που να έκδάλη συνθήματα πολέμου.

Προλετάριοι όλου του κόσμου ενωθήτε, είναι το σύνθημα της εποχής. Πόσο ωραιότερο θα ήταν αν καλούσαν τα νιάτα στην ήερη τους έκπαι. Νέοι όλου του κόσμου ενωθήτε! Μητέρες όλου του κόσμου ενωθήτε! Τί άλλο τάχα μας λέει το θείο συμπλεγμα της Μάννας και του Παιδιού που προσκυνούμε σήμερα; Το βλέπουν οι Μάγοι και το προσκυνούν. Το βλέπουν οι άγγελιοί και διαλαλούν την ειρήνη, γιατί ξέρουν αυτόι ότι όταν όδες οι μητέρες και όλα τα νιάτα, έκωκωνοι σε κοινή προσπάθεια, έκώκωνοι το τείχος της Άγάπης καμιά άνθρώπινη δύναμη δε θα είναι ίκανή να το διαπεράσει.

— Να τα πούμε, μπάρμπα;
— Όχι, μάς τάπε ο κ. Κουλουμβάκης!

(Τού κ. Φωκ. Δημητριάδης)

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ